

fra den modsatte Side, naar man identificerer en Fravigelse fra den gamle Form med en nødvendig Overgang til netop den Form, Regjeringen i Aar har forelagt. Der siges udtrykkelig: Landstinget har forkastet den gamle Form for midlertidige Finantslove, altsaa maa man tage imod den, Regjeringen har valgt, eller i alt Fald mod en, der bygger paa dens Grundlag. Men det er dog ganske paa sin Plads, at man ikke saaledes kan svigte sine egne Principer til Bedste for Noget, der foreligger som en Forbring, der mere og mere stilles paa Spidsen. Naar det ærede Medlem kaldte dette Forslag for et Mæglingsforslag, saa tror jeg ikke, at man fra nogen Side med Rette vil kunne falde det saaledes. Der vil aldrig kunne være Tale om Mægling, hvor man tager Alt fra den ene Side og giver Alt til den anden, Mægling maa med Nødvendighed bestaa i, at begge Ret bevares ved et Forslag, som begge kunne gaa ind paa, og naar det ærede Medlem sagde, at Forslagsstillerne i Stedet for at henvende sig til Hans Majestæt burde have henvendt sig til deres eget Parti og forlangt af det, at det skulde forhandle med det nærværende Ministerium, fordi man derigennem vilde være ført ud over alle Kansseligheder og tilbage til lovhjemslede Tilstande, saa maa man dertil svare, at det er en Opfordring, der har sin gode Grund, naar man staar lige overfor et nyt og uprøvet Ministerium, som man ganske vist ikke har fuld Tillid til, men lige overfor hvilket man dog ikke har havt Veilighed til at gjøre de Erfaringer, som gjøre Forhandling umulig. Dette Forlangende om Forhandling er jo ikke ganske nyt, og det følges ikke ganske sjældent af en Art overlegen Spot over, at selve dette Thing, som i sin Tid i saa høie Toner har fordømt den provisoriske Finantslov af 1877, dog mere end een Gang efter den Tid har forhandlet med det selvsamme Ministerium, der har udstedt denne. Den samme Side af vort politiske Liv, som saaledes spotter over, at Folkethinget i Virkeligheden har forhandlet med dette Ministerium, den samme Side er det, som jævnlig stiller Forbring paany om, at Folkethinget blot skal ville forhandle, saa vil en Løsning finde Sted. Men Folkethinget har jo ikke blot forhandlet paa den Maade, at i Virkeligheden Aar igennem det ene Lovgivningsarbejde efter det andet er blevet til gennem Samvirken mellem Folkethinget og Ministeriet, det har jo ogsaa vist sin Nedsættelse til at forhandle, da netop en Mand, der saa at sige kunde betegne en Mellemstilling mellem de to stridende Parter, traadte ind her i Thinget paa det Program at ville forhandle; han fik beredvillig Støtte fra

Folkethingets Side, men vistest tilbage paa den anden Side. Jeg tror derfor, at disse Forbring om Forhandling i nærværende Dieblit ganske rolig kunne mødes med Henviisning til, at Historiens Dom vil vise, at Forhandling er forsøgt, men har vist sig ikke at føre til det Maal, som skulde naaes derigennem. Og naar dette er en Kjendsgjerning, er i Virkeligheden den nærværende politiske Situation en nødvendig Konsekvens af, hvad der er gaaet forud, hvor meget man end fra alle Sider kan beklage, at Lovgivningsarbejdet standses. Gjennem Forhandling med det nærværende Ministerium har det vist sig umuligt at føre Lovgivningsarbejdet ind i en frugtbar Gænge. Der ligger saa meget mellem det Dieblit, da dette Ministerium kom til Koret, og nu, at det ikke kan behandles som et nyt og uprøvet Ministerium, saa at man kunde forsøge, hvor vidt man kunde naae ved Forhandling med det. Der er talt om Villie og Evne. Folkethinget har sendt tilbage til Ministeriet, hvad Ministeriet i tidligere Tid har overrakt Folkethinget, og for mig staar det saaledes, at Folkethinget i Virkeligheden har Kjendsgjerninger at bygge denne sin Dom paa. Hvad Villien angaar, er jeg ikke enig med min ærede Kæbe (Bluhme), naar han vilde tillægge Provisoriet af 1877 den Karakter, at det blot skulde være noget Midlertidigt, noget Forbigaaende, der efter alle sunde Regler maatte godkjendes, saa snart der var Veilighed dertil. Der var nemlig den Egenhed ved dette Provisorium, at det ledjagedes af en Indstilling, i hvilken Ministeriet udtalte, om jeg ikke huster fejl, at det forbedret sig ved en senere Veilighed at gennemføre en provisorisk Finantslov efter videregaaende Planer end dem, man i Dieblittet sølte sig oplagt til at tage sin Tilflugt til. Men naar saaledes netop denne Opfattelse af Finantsforvaltningen stilles op, ikke som en Nødhjælp i et givet Dieblit, som man hurtigt mulig skulde skynde sig bort fra, men som en Begyndelse til en Finantspolitik, der skal kunne føres videre, saa snart Omstændighederne ere dertil, tror jeg ikke, der er Anledning til at se noget aldeles Ustyldigt eller Undskyldeligt i, hvad der dengang foregik, og Tiden har jo ogsaa bekræftet, at det ikke var noget blot Forbigaaende. Aldrig er jo paa sine Steder Tanken om en provisorisk Finantslov som en Løsning af Konfliktten trængt saaledes ind i Manges Bevidsthed som netop i nærværende Dieblit, og vi have jo her i Thinget ogsaa været Vidne til, hvorledes man fra den Side, fra hvilken det netop maatte være naturligt at træde op derimod, ikke har villet fornægte